ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 23ης Φεβρουαρίου 1961*

Στην υπόθεση 30/59,

De gesamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg, ένωση επιχειρήσεων προβλεπόμενη από το άρθρο 48 της Συνθήκης, Dr. Poelstraat 16 στο Heerlen (Κάτω Χώρες), με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, 83, boulevard Grande-Duchesse Charlotte, εκπροσωπούμενη από τον H. H. Wemmers, Πρόεδρο, και P. A. A. Wirtz, υποδειχθέντα από την ετήσια συνέλευση των μελών της ενώσεως, επικουρούμενη από τον W. L. Haardt, δικηγόρο στο Hoge Raad των Κάτω Χωρών και λέκτορα στο Πανεπιστήμιο του Leyde, και από τον W. C. L. van der Grinten, καθηγητή του καθολικού Πανεπιστημίου της Nimègue,

προσφεύγουσα,

κατά

Ανωτάτης Αρχής της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, με τόπο επιδόσεων τα γραφεία της, 2 place de Metz, Λουξεμβούργο, εκπροσωπούμενης από τον F. van Houten, νομικό σύμβουλο της Ανωτάτης Αρχής, επικουρούμενο από τον C. R. C. Wyckerheld Bisdom, δικηγόρο στο Hoge Raad των Κάτω Χωρών,

καθής,

υποστηριζόμενης από την Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, με τόπο επιδόσεων την πρεσβεία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας στο Λουξεμβούργο, 3, boulevard Royal, εκπροσωπούμενης από τον καθηγητή Ludwig Erhard, ομοσπονδιακό Υπουργό Οικονομίας, επικουρούμενο από τον Konrad Zweigert, τακτικό καθηγητή της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου του Αμβούργου,

παρεμβαίνουσας,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

που έχει ως αντικείμενο:

α) την ακύρωση της αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής, της περιεχομένης στο έγγραφό της, της 30ής Απριλίου 1959, με την οποία αρνήθηκε να δεχθεί την υποβληθείσα από την προσφεύγουσα, με την επιστολή της, της 9ης Μαρτίου 1959, αίτηση με την οποία διατύπωνε παράκληση προς την Ανωτάτη Αρχή να διαπιστώσει με απόφαση ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, χρηματοδοτούσα τη «Bergmannsprämie» με δημόσιους πόρους, δεν τήρησε μία από τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη,

β) τη διαπίστωση από την Ανωτάτη Αρχή ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αποφασίζοντας αυτή τη χρηματοδότηση, δεν τήρησε τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους A. M. Donner, Πρόεδρο, Ch. L. Hammes και N. Catalano, Προέδρους τμήματος, O. Riese, L. Delvaux, J. Rueff (εισηγητή δικαστή) και R. Rossi, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. M. Lagrange
γραμματέας: A. van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

Α— Επί του παραδεκτού

1. *Όσον αφορά τη νομιμότητα της διαδικασίας*

Η προσφεύγουσα, με επιστολή της 9ης Μαρτίου 1959, υπέβαλε αίτημα προς την Ανωτάτη Αρχή, κατά το άρθρο 35 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής

Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, με το οποίο ζήτησε να διαπιστωθεί με απόφαση ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, χρηματοδοτούσα την πριμοδότηση εργατών ορυχείου με δημόσιους πόρους, παρέβη μία από τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη.

Η Ανωτάτη Αρχή, με έγγραφο υπό ημερομηνία 30 Απριλίου 1959, το οποίο όμως φέρει ταχυδρομική σφραγίδα της 8ης Μαΐου 1959, πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι δεν μπορούσε να δώσει ευνοϊκή συνέχεια στο αίτημά της.

Αυτή η ανακοίνωση κοινοποιεί στην προσφεύγουσα την απόφαση της Ανωτάτης Αρχής να μη λάβει απόφαση που της ζητήθηκε.

Με την προσφυγή 30/59 ζητείται η ακύρωση αυτής της περιέχουσας άρνηση αποφάσεως.

Η εν λόγω προσφυγή συνιστά προσφυγή ακυρώσεως υποκείμενη, ως εκ τούτου, στις προϋποθέσεις του άρθρου 33 της Συνθήκης.

Δεδομένου ότι η εγγραφή της προσφυγής στο Πρωτόκολλο του Δικαστηρίου πραγματοποιήθηκε στις 5 Ιουνίου 1959, έχει τηρηθεί η μηνιαία προθεσμία που αναφέρει η τελευταία παράγραφος του άρθρου 33, εάν ληφθεί υπόψη η ημερομηνία αποστολής της απαντήσεως της Ανωτάτης Αρχής, όπως προκύπτει από την ταχυδρομική σφραγίδα.

2. *Όσον αφορά την ιδιότητα της προσφεύγουσας για να ασκήσει προσφυγή*

Η προσβαλλομένη απόφαση είναι αυτή με την οποία η Ανωτάτη Αρχή αρνείται να λάβει την απόφαση την οποία, κατά τη γνώμη της προσφεύγουσας, είχε υποχρέωση να λάβει κατ' εφαρμογή του άρθρου 88.

Αυτή η περιέχουσα άρνηση απόφαση παρουσιάζει, σε σχέση με τις απαιτήσεις του άρθρου 33, τον χαρακτήρα που θα είχε η αρνηθείσα από την Ανωτάτη Αρχή θετική απόφαση.

Η Ανωτάτη Αρχή αιτιολογεί την περιέχουσα άρνηση απόφασή της, αναφέρουσα ότι η κατάσταση που προκύπτει από τη θέσπιση, υπό της Κυβερνήσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας, της πριμοδοτήσεως εργατών ορυχείου δεν είναι ασυμβίβαστη προς τη Συνθήκη, ενόσω πληρούνται οι περιεχόμενες στο έγγραφο της Ανωτάτης Αρχής, της 21ης Ιουνίου 1957, προϋποθέσεις.

Έτσι η απόφαση την οποία, κατά την προσφεύγουσα, η Ανωτάτη Αρχή είχε την υποχρέωση να λάβει θα αφορούσε, αν λαμβανόταν, ειδικό μέτρο ληφθέν από ορισμένο κράτος μέλος και, ως εκ τούτου, θα αποτελούσε ατομική απόφαση.

Η απόφαση με την οποία η Ανωτάτη Αρχή αρνείται να λάβει αυτή την ατομική απόφαση είναι, και αυτή, ατομική απόφαση.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η περιέχουσα άρνηση απόφαση της Ανωτάτης Αρχής την αφορά.

Για να είναι τύποις δεκτή η ασκούμενη από επιχείρηση προσφυγή ακυρώσεως ατομικής αποφάσεως αρκεί η προσφεύγουσα να υποστηρίζει ότι η εν λόγω απόφαση την αφορά και να αποδεικνύει τον ισχυρισμό της, εκθέτοντας κατά βάσιμο τρόπο, το συμφέρον που παρουσιάζει γι' αυτήν η ακύρωση της αποφάσεως.

Η προσφεύγουσα διευκρινίζει:

«συνήθως οι ολλανδικές τιμές του άνθρακα ευθυγραμμίζονται με τις γερμανικές τιμές

η τεχνητή πτώση των γερμανικών τιμών του άνθρακα δι' επιδοτήσεων του κράτους περιάγει τις ολλανδικές επιχειρήσεις που δεν λαμβάνουν τέτοια επιδότηση σε δυσχερή θέση

ο ανταγωνισμός του γερμανικού άνθρακα στην ολλανδική αγορά είναι μεγάλος

οι Κάτω Χώρες πρέπει να υποστηρίζουν τις εξαγωγές τους σε άνθρακα προς τη Γερμανία

η θέσπιση της πριμοδοτήσεως εργατών ορυχείων στη Γερμανία προκάλεσε τη μετανάστευση προς τη Γερμανία των εργατών των γειτονικών ολλανδικών επιχειρήσεων

το εν λόγω επί του εργατικού δυναμικού αποτέλεσμα επιτάθηκε λόγω του ότι η πριμοδότηση εργατών ορυχείων ήταν απηλλαγμένη της κοινωνικής εισφοράς και του φόρου επί των αποδοχών

η μαζική παραίτηση εμπείρων εργατών ορυχείων που υπηρετούσαν στα ολλανδικά ανθρακωρυχεία, υποχρέωσε τα τελευταία να καταβάλλουν τα ίδια προσπάθεια προσλήψεως, ιδίως αυξάνοντας τα ημερομίσθια».

Αυτοί οι ισχυρισμοί φαίνονται βάσιμοι· μόνο, όμως, η εξέταση της ουσίας θα επιτρέψει να σταθμιστεί με ακρίβεια το περιεχόμενό τους.

Αντιθέτως προς τον ισχυρισμό της καθής, μία επιχείρηση, για να μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατ' ατομικής αποφάσεως που την αφορά, δεν είναι απαραίτητο η εν λόγω απόφαση να αφορά μόνον αυτήν ή σχεδόν μόνον αυτήν.

Δεδομένου ότι η προσβαλλομένη απόφαση είναι ατομική απόφαση που αφορά την προσφεύγουσα, η τελευταία νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή.

3. *Όσον αφορά τα αιτήματα της προσφεύγουσας*

Η προσφεύγουσα δεν αρκείται στο να προτείνει στο Δικαστήριο να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση αλλά του ζητεί επίσης:

«να αναγνωρίσει ότι η Ανωτάτη Αρχή πρέπει να διαπιστώσει με απόφαση ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν τήρησε τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη, χρηματοδοτώντας με δημόσιους πόρους πριμοδότηση απαλλαγμένη φόρου που χορηγείται στους εργάτες υπεδάφους και ότι οφείλει, επομένως, να ακυρώσει αυτό το μέτρο».

Κατά το άρθρο 34 της Συνθήκης «σε περίπτωση ακυρώσεως το Δικαστήριο αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον της Ανωτάτης Αρχής», η δε τελευταία «υποχρεούται να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της ακυρωτικής αποφάσεως».

Δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο, στην περίπτωση που δεχθεί την προσφυγή, να υπαγορεύσει στην Ανωτάτη Αρχή τις αποφάσεις που πρέπει να ληφθούν κατόπιν της ακυρωτικής αποφάσεως, αλλά πρέπει να περιοριστεί στο να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον της Ανωτάτης Αρχής.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, το δεύτερο και το τρίτο αίτημα της προσφυγής είναι απαράδεκτα.

Αντιθέτως, το πρώτο και το τέταρτο αίτημα της προσφυγής εμπίπτουν στο πλαίσιο της ακυρωτικής διαδικασίας και είναι, επομένως, παραδεκτά.

4. *Όσον αφορά τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που προβάλλει η Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας στην παρέμβασή της*

Το Δικαστήριο, με Διάταξη της 18ης Φεβρουαρίου 1960, επέτρεψε την παρέμβαση περί της οποίας το δικόγραφο παρεμβάσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρόλον ότι, στο υπόμνημα παρεμβάσεως, υποστηρίζει τα αιτήματα της καθής, χρησιμοποιεί εντούτοις επιχειρήματα αντίθετα προς τα επιχειρήματα της καθής και κατά των οποίων η τελευταία λαμβάνει ρητώς θέση.

Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το άρθρο 93, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας υποχρεώνει την παρεμβαίνουσα να αποδεχθεί τη δίκη στο στάδιο που αυτή βρίσκεται, κατά τον χρόνο της παρεμβάσεώς της, και ότι, επομένως, η παρεμβαίνουσα δεν ήταν πλέον ελεύθερη, κατά το χρονικό σημείο που παρενέβη

— μετά την επίδοση του υπομνήματος ανταπαντήσεως — να προβάλει βασικό επιχείρημα που είναι αντίθετο προς τα επιχειρήματα του διαδίκου που υποτίθεται ότι υποστηρίζει.

Η προσφεύγουσα παραιτείται, ωστόσο, της επικλήσεως του άρθρου 93, παράγραφος 5, για να μην εμποδίσει το Δικαστήριο να εξετάσει τις εκτιθέμενες στο δικόγραφο απόψεις.

Το ζήτημα πρέπει να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως.

Κατά τους όρους του άρθρου 34 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η παρέμβαση δύναται να έχει ως αντικείμενο μόνο την υποστήριξη των αιτημάτων του ενός των διαδίκων ή την απόρριψή τους.

Η Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας υποστηρίζει στην παρέμβασή της τα αιτήματα της καθής και τα επιχειρήματα που προβάλλει, παρόλον ότι διαφέρουν από τα επιχειρήματα της καθής, αποβλέπουν στην απόρριψη των αιτημάτων της προσφεύγουσας.

Η απαγόρευση προβολής από τον παρεμβαίνοντα κάθε επιχειρήματος που δεν έχει χρησιμοποιήσει ο διάδικος τον οποίον υποστηρίζει θα καθιστούσε κενή περιεχομένου τη διαδικασία παρεμβάσεως.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, είναι παραδεκτά τα επιχειρήματα που προβάλλει στην παρέμβασή της η Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Β — Επί της ουσίας

I —*Παραβίαση της Συνθήκης*

Η προσφεύγουσα και η καθής συμφωνούν επί του ότι η πριμοδότηση θέσεως, εξεταζόμενη καθ' εαυτήν, αποτελεί καταργηθείσα και απαγορευόμενη από το άρθρο 4, γ, της Συνθήκης επιδότηση, ενώ η παρεμβαίνουσα θεωρεί ότι αυτή συμβιβάζεται με τις διατάξεις της Συνθήκης.

Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η αντιστάθμιση της πριμοδοτήσεως θέσεως με την κατάργηση, από 1ης Απριλίου 1958, της αναλήψεως από την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση του βάρους των 6,5% των εργοδοτικών εισφορών, στην ασφάλιση συντάξεως των εργατών ορυχείων, δεν αφαιρεί από την πριμοδότηση θέσεως τον χαρακτήρα καταργηθείσας και απαγορευόμενης από το άρθρο 4, γ, της Συνθήκης επιδοτήσεως, ενώ η καθής και η παρεμβαίνουσα συμφωνούν να θεωρήσουν ότι αυτή η αντιστάθμιση την καθιστά εν πάση περιπτώσει συμβιβάσιμη με τις διατάξεις της Συνθήκης.

Αυτές οι δύο διαπιστώσεις υποχρεώνουν να εξεταστεί χωριστά το ζήτημα που αφορά τον χαρακτήρα, σε σχέση με τη Συνθήκη, της πριμοδοτήσεως θέσεως και του τρόπου με τον οποίο αυτός ο χαρακτήρας επηρεάζεται από τον μηχανισμό της αντισταθμίσεως.

1. *Αποτελεί η πριμοδότηση θέσεως, εξεταζόμενη καθ' εαυτή, επομένως ανεξαρτήτως οποιουδήποτε μηχανισμού αντισταθμίσεως, καταργηθείσα και απαγορευόμενη από το άρθρο 4, γ, της Συνθήκης επιδότηση;*

α) Η έννοια της επιδοτήσεως κατά τη Συνθήκη ΕΚΑΧ.

Το άρθρο 4, γ, της Συνθήκης ορίζει ότι «θεωρούνται ότι δεν συμβιβάζονται με την Κοινή Αγορά άνθρακος και χάλυβος και κατά συνέπεια καταργούνται και απαγορεύονται εντός της Κοινότητος, σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται στην παρούσα Συνθήκη: (...) γ) οι επιδοτήσεις ή ενισχύσεις που χορηγούνται από τα κράτη ή οι ειδικές επιβαρύνσεις που επιβάλλονται από αυτά, υπό οποιαδήποτε μορφή».

Η Συνθήκη δεν ορίζει ρητώς τις έννοιες της επιδοτήσεως ή της ενισχύσεως που αναφέρονται στο άρθρο 4, γ.

Κατά τη συνήθη νομολογία, η παροχή σε χρήμα ή σε είδος που χορηγείται για την υποστήριξη επιχειρήσεως, εκτός από την πληρωμή, από τον αγοραστή ή τον καταναλωτή, των υπηρεσιών και αγαθών που παράγει, συνιστά επιδότηση.

Η ορολογία αυτή αποδίδει πολύ παραπλήσια έννοια στην ενίσχυση, η οποία ωστόσο τονίζει τον τελεολογικό χαρακτήρα της, δεδομένου ότι η ενίσχυση φαίνεται να προορίζεται ειδικώς στην επιδίωξη καθορισμένου σκοπού, ο οποίος δεν μπορεί γενικά να επιτευχθεί χωρίς ξένη βοήθεια.

Η έννοια της ενισχύσεως είναι, ωστόσο, γενικότερη από την έννοια της επιδοτήσεως, διότι περιλαμβάνει όχι μόνο θετικές παροχές, όπως οι ίδιες οι επιδοτήσεις, αλλά επίσης παρεμβάσεις οι οποίες, υπό διαφορετική μορφή, ελαφρύνουν τις επιβαρύνσεις που κανονικά βαρύνουν τον προϋπολογισμό μιας επιχειρήσεως και που, για τον λόγο αυτό, χωρίς να είναι επιδοτήσεις κατά τη στενή έννοια της λέξεως, είναι της αυτής φύσεως και έχουν ταυτόσημα αποτελέσματα.

Δεδομένου ότι αυτοί οι ορισμοί δεν περιέχονται στη Συνθήκη, δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί παρά αν επιβεβαιώνονται ως προς το περιεχόμενό τους από τις διατάξεις της Συνθήκης ή από τους επιδιωκόμενους από τη Συνθήκη σκοπούς.

Η Συνθήκη, στο άρθρο 2, αναθέτει στην Κοινότητα το σκοπό «να δημιουργήσει προοδευτικώς τις προϋποθέσεις που εξασφαλίζουν μόνες τους την ορθολογικότερη κατανομή της παραγωγής στο υψηλότερο επίπεδο παραγωγικότητος, διαφυλάττοντας συγχρόνως τη συνεχή απασχόληση και αποφεύγοντας την πρόκληση θεμελιωδών και παρατεινομένων διαταραχών της οικονομίας των κρατών μελών».

Μια επιδότηση ή ενίσχυση, κατά την έννοια των προαναφερθέντων ορισμών, θα συνιστούσε καθ' εαυτή εμπόδιο στην ορθολογικότερη κατανομή της παραγωγής στο υψηλότερο επίπεδο παραγωγικότητας στο μέτρο που, αντιπροσωπεύοντας παροχή βαρύνουσα πρόσωπο άλλο εκτός του αγοραστή ή του καταναλωτή, θα επέτρεπε τον καθορισμό ή τη διατήρηση τιμών πωλήσεως που δεν θα συνδέονταν απευθείας με το κόστος παραγωγής και, ως εκ τούτου, τη θέσπιση, τη διατήρηση ή την ανάπτυξη οικονομικών δραστηριοτήτων που δεν θα αντιστοιχούσαν στην ορθολογικότερη κατανομή της παραγωγής στο υψηλότερο επίπεδο παραγωγικότητας.

Σύμφωνα μ' αυτό το κριτήριο, οι παρεχόμενες από τα κράτη επιδοτήσεις ή ενισχύσεις, λαμβανόμενες κατά την έννοια των συνήθων ορισμών τους, είναι ασυμβίβαστες προς την κοινή αγορά, διότι παρεμβάλλουν εμπόδια στον ένα από τους θεμελιώδεις σκοπούς της.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, επιτρέπεται να γίνει δεκτό ότι οι επιδοτήσεις ή ενισχύσεις που ανταποκρίνονται στην παραδοσιακή και γενική αντίληψη είναι αυτές που το άρθρο 4, γ, αναγνωρίζει ως ασυμβίβαστες προς την κοινή αγορά και, κατά συνέπεια, καταργηθείσες και απαγορευόμενες.

Το άρθρο 5, πέμπτη παράγραφος, επιβεβαιώνει αυτή την ανάλυση εφόσον αναθέτει, κατά πρώτον, στην Κοινότητα να εξασφαλίσει «τη θέσπιση, τη διατήρηση

και την τήρηση κανονικών όρων ανταγωνισμού», ενώ η καταβολή τμήματος του κόστους παραγωγής από πρόσωπο άλλο εκτός του αγοραστή ή του καταναλωτή προδήλως παρεμβάλλει εμπόδιο στη θέσπιση κανονικών όρων ανταγωνισμού.

Το άρθρο 54 της Συνθήκης επιβεβαιώνει την πιο πάνω ερμηνεία, διευκρινίζοντας στην πέμπτη του παράγραφο ότι «αν η Ανωτάτη Αρχή κρίνει ότι η χρηματοδότηση ενός προγράμματος ή η εκμετάλλευση των εγκαταστάσεων που προβλέπεται από αυτό, συνεπάγονται επιχορηγήσεις, ενισχύσεις, προστατευτικά μέτρα ή διακρίσεις αντίθετες προς την παρούσα Συνθήκη, η δυσμενής γνώμη που εκφέρει για τους λόγους αυτούς έχει ισχύ αποφάσεως κατά την έννοια του άρθρου 14 και έχει ως αποτέλεσμα την απαγόρευση για την ενδιαφερομένη επιχείρηση να χρησιμοποιήσει, για την πραγματοποίηση του προγράμματος αυτού, πόρους άλλους εκτός των ιδίων της κεφαλαίων».

β) Αποτελεί το άρθρο 67 κανονισμό εφαρμογής του άρθρου 4, γ;

Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση, στο δικόγραφο παρεμβάσεώς της, θεωρεί ότι το επιτρεπτό ορισμένων επιδοτήσεων από το κράτος μπορεί να συναχθεί από το άρθρο 67 και ότι, ως εκ τούτου, το εν λόγω άρθρο μετριάζει την απαγόρευση του άρθρου 4, γ, της Συνθήκης.

Η εν λόγω άποψη που αφορά, στη γενικότητά της, τις διάφορες παραγράφους του άρθρου 4 μπορεί να οδηγήσει, αν γίνει δεκτή, στο να θεωρηθεί ότι η Συνθήκη επιτρέπει, σε ορισμένες περιστάσεις, την επαναφορά εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών ή φορολογικών επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος, ακόμα δε και ποσοτικών περιορισμών στην κυκλοφορία των προϊόντων.

Γι' αυτό τον λόγο πρέπει να εξεταστεί με ιδιαίτερη προσοχή. Πολύ λίγο συμβιβάζεται με τη συνήθη αυστηρότητα της Συνθήκης, οι συντάκτες της να έχουν θελήσει να μετριάσουν σε μεγάλο βαθμό τις απαγορεύσεις του άρθρου 4, αναφέροντάς τες υπό διαφορετική ορολογία, τόσο στον τίτλο του κεφαλαίου VII (προσβολές των όρων του ανταγωνισμού) όσο και στο ίδιο το κείμενο του άρθρου 67.

Είναι αληθές, ωστόσο, ότι οι λέξεις «ειδικές επιβαρύνσεις» που αναφέρονται συγχρόνως στο άρθρο 4, γ και στο άρθρο 67, παράγραφος 3, αφορούν στο τελευταίο αυτό άρθρο τις επιβαρύνσεις που θα μπορούσαν να επιβληθούν στις επιχειρήσεις άνθρακα και χάλυβα, συγκρινόμενες με τις άλλες βιομηχανίες της ίδιας χώρας, ενώ αυτός ο χαρακτηρισμός συνδέει απευθείας την επιβολή αυτών των ειδικών επιβαρύνσεων με τη γενική οικονομική πολιτική του ενδιαφερόμενου κράτους. Είναι δύσκολο να γίνει δεκτό ότι οι συντάκτες της Συνθήκης θέλησαν,

όχι μόνο να μειώσουν, αλλά, σε ορισμένες περιστάσεις, να ακυρώσουν τις διατυπούμενες με εξαιρετική αυστηρότητα στο άρθρο 4 καταργήσεις και απαγορεύσεις, χωρίς να αναφερθούν στο άρθρο του οποίου θα είχαν την πρόθεση να περιορίσουν το περιεχόμενο.

Παρόλον ότι το άρθρο 4 διατυπώνει διάφορες απαγορεύσεις, διευκρινίζει ότι οι απαγορεύσεις αυτές θεσπίζονται «σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται στην παρούσα Συνθήκη».

Το άρθρο 67, παράγραφος 3, αντιμετωπίζει την ενέργεια κράτους που θα παρείχε ειδικό πλεονέκτημα ή θα επέβαλε ειδικές επιβαρύνσεις στις επιχειρήσεις άνθρακα ή χάλυβα που υπάγονται στην αρμοδιοτητά του, σε σύγκριση με τις άλλες βιομηχανίες της ίδιας χώρας, νομιμοποιώντας την Ανωτάτη Αρχή να απευθύνει στο ενδιαφερόμενο κράτος τις αναγκαίες συστάσεις.

Το άρθρο 67 έπεται αμέσως των άρθρων 60 έως 66 που καθορίζουν τους όρους εφαρμογής ορισμένων απαγορεύσεων του άρθρου 4.

Αυτή η θέση στη Συνθήκη μπορεί να οδηγήσει στο να αποδοθεί στο άρθρο 67 περιεχόμενο ανάλογο με το περιεχόμενο των άρθρων 60 έως 66 και να θεωρηθεί αυτό ως κάποιο είδος κανονισμού εφαρμογής της απαγορεύσεως του άρθρου 4, γ.

Αν αυτή η ερμηνεία του άρθρου 67 γινόταν δεκτή, τότε το άρθρο 67 θα αφορούσε και θα ρύθμιζε τις καταργήσεις και απαγορεύσεις που προκύπτουν από το άρθρο 4, γ και τα δύο άρθρα θα έπρεπε να θεωρούνται στο σύνολό τους και να εφαρμόζονται συγχρόνως.

Μια τέτοια ερμηνεία θα έθιγε σε μεγάλο βαθμό το περιεχόμενο της απαγορεύσεως που προκύπτει από το άρθρο 4, γ.

Πρέπει για τον λόγο αυτό να αναζητηθεί αν αυτή η ερμηνεία μπορεί να γίνει δεκτή.

Το άρθρο 4, γ, απαγορεύει τις επιδοτήσεις ή ενισχύσεις που χορηγούνται από τα κράτη «υπό οποιαδήποτε μορφή».

Αυτός ο χαρακτηρισμός δεν απαντάται στις παραγράφους α, β και δ του άρθρου 4.

Προσδίδει ασυνήθη γενικότητα στην απαγόρευση που χαρακτηρίζει.

Δεν μπορεί να γίνει δεκτό, χωρίς αποφασιστικές αποδείξεις, ότι οι συντάκτες της Συνθήκης δήλωσαν στο άρθρο 4, γ, ότι οι επιδοτήσεις ή ενισχύσεις που χορηγούνται από τα κράτη υπό οποιαδήποτε μορφή καταργούνται και απαγορεύονται, για να δηλώσουν περαιτέρω στο άρθρο 67 ότι αυτές οι επιδοτήσεις ή ενισχύσεις, χωρίς μάλιστα να έχουν επιτραπεί από την Ανωτάτη Αρχή, μπορούν να γίνουν δεκτές υπό την επιφύλαξη συνιστώμενων από την Ανωτάτη Αρχή μέτρων για να μετριάσουν ή να διορθώσουν τις συνέπειες.

Μια τέτοια ερμηνεία δεν θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί παρά αν αποδεικνυόταν ότι οι προσβολές των όρων του ανταγωνισμού που αφορά το άρθρο 67 υποδεικνύουν τα μέτρα ή τις πρακτικές που αναφέρει το άρθρο 4, ιδίως στην παράγραφο γ.

Παρόλον ότι το άρθρο 4 και το άρθρο 67 έχουν βασικά τον ίδιο σκοπό, εφόσον αποβλέπουν στο να εξασφαλίσουν «τη θέσπιση, τη διατήρηση και την τήρηση κανονικών όρων ανταγωνισμού», η ανάλυση του περιεχομένου τους — που ακολουθεί — αποδεικνύει ότι υποβάλλουν διαφορετικούς τομείς σε διαφορετικές διαδικασίες.

Το άρθρο 4 αφορά παρεμβάσεις που γίνονται «εντός της Κοινότητος» δηλαδή τον καλυπτόμενο τομέα από τη Συνθήκη που το θέσπισε.

Κατά τους όρους του άρθρου 1 της Συνθήκης, η Κοινότητα βασίζεται επί μιας κοινής αγοράς, κοινών σκοπών και κοινών οργάνων.

Στο εσωτερικό του κοινοτικού τομέα, δηλαδή για κάθε τι που έχει σχέση με την επιδίωξη των κοινοτικών σκοπών, στο εσωτερικό της κοινής αγοράς, απονεμήθηκε στα κοινοτικά όργανα αποκλειστική εξουσία.

Παρόλον ότι μπορούν να χορηγηθούν στις επιχειρήσεις που παράγουν άνθρακα και χάλυβα οικονομικές ενισχύσεις, αυτό δεν μπορεί να γίνει παρά από την Ανωτάτη Αρχή ή κατόπιν ρητής αδείας της, όπως προκύπτει από τα άρθρα 55, παράγραφος 2, και 58, παράγραφος 2, καθώς και από την παράγραφο 11 της συμβάσεως περί μεταβατικών διατάξεων.

A contrario, το άρθρο 4, γ αφορά, κηρύσσοντάς τες ασυμβίβαστες προς την κοινή αγορά, κατηργημένες και απαγορευόμενες, τις συμβάσεις ή ενισχύσεις που

χορηγούνται από τα κράτη ή τις ειδικές επιβαρύνσεις που επιβάλλονται από αυτά υπό οποιανδήποτε μορφή.

Αυτή η διάκριση προβάλλει τη θέληση της Συνθήκης να επιφυλάξει στα κοινοτικά όργανα, και να απαγορεύσει στα κράτη, την ευχέρεια να χορηγούν, στο εσωτερικό της Κοινότητας, επιδοτήσεις ή ενισχύσεις και να επιβάλλουν ειδικές επιβαρύνσεις υπό οποιανδήποτε μορφή.

Η ίδια η αυστηρότητα των όρων του άρθρου 4 τονίζει τον αποκλειστικό χαρακτήρα της κοινοτικής αρμοδιότητας στο εσωτερικό της Κοινότητας.

Το άρθρο 67 αφορά αποκλειστικά κάθε μέτρο κράτους μέλους, το οποίο δύναται να έχει αισθητή επίπτωση επί των όρων του ανταγωνισμού στις βιομηχανίες άνθρακα και χάλυβα.

Σε καμιά από τις διατάξεις του δεν αντιμετωπίζει την άμεση κατάργηση ή απαγόρευση τέτοιου μέτρου, αλλά προβλέπει απλώς την αντιστάθμισή του με κατάλληλη ενίσχυση, ή τη μείωση των επιβλαβών αποτελεσμάτων με το να απευθύνει η Ανωτάτη Αρχή στο ενδιαφερόμενο κράτος «αναγκαίες συστάσεις» (παράγραφος 3) ή με τα μέτρα που το εν λόγω κράτος «κρίνει ότι συμβιβάζονται περισσότερο με τη δική του οικονομική ισορροπία» (παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο).

Οι παρεμβάσεις που προκύπτουν από τέτοιες διατάξεις δεν μπορούν ασφαλώς να είναι αυτές που το άρθρο 4 κηρύσσει ασυμβίβαστες προς την κοινή αγορά του άνθρακα και του χάλυβα, καταργημένες και απαγορευόμενες υπό οποιανδήποτε μορφή.

Η Συνθήκη δεν αναθέτει στην Ανωτάτη Αρχή τους τομείς της οικονομίας των κρατών μελών, οι οποίοι δεν αποτελούν τμήμα του κοινοτικού τομέα.

Οι διατάξεις της Συνθήκης αφήνουν εκτός του κοινοτικού τομέα, για παράδειγμα, τις δραστηριότητες των επιχειρήσεων διανομής που αποκλείονται με το άρθρο 8 και, κατά γενικότερο τρόπο, όλες τις οικονομικές δραστηριότητες που δεν περιελήφθησαν από τη Συνθήκη στον κοινοτικό τομέα.

Το άρθρο 2 επιβεβαιώνει αυτή την ερμηνεία, τονίζοντας ότι η Κοινότητα «έχει ως αποστολή να συμβάλλει, εν αρμονία με τη γενική οικονομία των κρατών με-

λών, στην οικονομική επέκταση, στην ανάπτυξη της απασχολήσεως και στην ανύψωση του βιοτικού επιπέδου εντός των κρατών μελών».

Το άρθρο 26 της Συνθήκης διευκρινίζει ότι αυτή δεν αφήρεσε από τα κράτη μέλη την ευθύνη της γενικής τους οικονομικής πολιτικής, εφόσον αναθέτει στο Συμβούλιο να εναρμονίσει τη δράση της Ανωτάτης Αρχής και τη δράση των κυβερνήσεων, των υπευθύνων για τη γενική οικονομική πολιτική της χώρας τους.

Αυτές οι διατάξεις ρίπτουν πλήρες φως επί του μερικού χαρακτήρα της πραγματοποιούμενης με τη Συνθήκη ολοκληρώσεως, ενώ τα κράτη μέλη παραμένουν υπεύθυνα για όλα τα τμήματα της οικονομικής τους πολιτικής που η Συνθήκη δεν τοποθέτησε ρητώς εντός του κοινοτικού τομέα.

Έτσι, κατά τους όρους του άρθρου 68 (παράγραφος 1) παραμένουν κυρίαρχα ως προς την κοινωνική τους πολιτική.

Το ίδιο προφανώς συμβαίνει όσον αφορά ευρείς τομείς της φορολογικής τους πολιτικής.

Με την άσκηση αυτών των διατηρηθεισών εξουσιών, η δράση των κρατών μελών είναι ικανή «να έχει αισθητή επίπτωση επί των όρων του ανταγωνισμού στις βιομηχανίες άνθρακος και χάλυβος».

Η ύπαρξη της κοινής αγοράς που θέλησε το άρθρο 2 της Συνθήκης, υπό τους οριζόμενους στο άρθρο 4 όρους, θα μπορούσε να διακυβευθεί με αυτές τις προσβολές του ανταγωνισμού, τις οποίες οι διατάξεις του άρθρου 4 δεν επιτρέπουν να αποκρουστούν.

Δεδομένου ότι οι λόγοι αυτών των προσβολών του ανταγωνισμού εκφεύγουν της δράσεως της Ανωτάτης Αρχής, ήταν απαραίτητο, εφόσον υπήρχε η βούληση να διασφαλιστεί η ύπαρξη της κοινής αγοράς, η Ανωτάτη Αρχή να είναι σε θέση να διορθώνει ή να μειώνει τα αποτελέσματά τους.

Σ' αυτήν ακριβώς τη θεμελιώδη απαίτηση ανταποκρίνεται το άρθρο 67.

Η διαφορά των πεδίων που καλύπτουν αντιστοίχως τα άρθρα 4 και 67 τονίζεται και επιβεβαιώνεται με τη διαφορά των μέσων που τίθενται στη διάθεση της Ανωτάτης Αρχής για την εφαρμογή τους.

Αν θεωρηθεί το άρθρο 67 ως κανονισμός εφαρμογής του άρθρου 4, γ, δεν μπορεί να εξηγηθεί το ότι, όταν το μέτρο του κράτους μέλους «συνεπάγεται επιζήμια αποτελέσματα για τις επιχειρήσεις άνθρακος ή χάλυβος που υπάγονται στην αρμοδιότητα των λοιπών κρατών μελών», η Ανωτάτη Αρχή δεν έχει παρά την εξουσία να του απευθύνει «σύσταση προς άρση των ανωτέρω αποτελεσμάτων με τα μέτρα που το κράτος αυτό κρίνει ότι συμβιβάζονται περισσότερο με τη δική του οικονομική ισορροπία» και δεν έχει την εξουσία να διατάξει την απλή κατάργηση των ενισχύσεων ή επιδοτήσεων που είναι αντίθετες προς τη Συνθήκη.

Αντιθέτως, ο περιορισμός που προκύπτει από την παράγραφο 2, τρίτο εδάφιο του άρθρου 67, καθώς και ο ανάλογος περιορισμός που προκύπτει από την παράγραφο 3 του ιδίου άρθρου, εξηγούνται ευχερώς στο πλαίσιο της ερμηνείας που συνάγεται πιο πάνω από τους όρους των άρθρων 4 και 67 καθώς και από τη λογική της Συνθήκης.

Πράγματι, η θεσπισθείσα με τη Συνθήκη ολοκλήρωση δεν είναι παρά μερική και, λόγω των εξουσιών που διατήρησαν τα κράτη μέλη, οι επιχειρήσεις άνθρακα και χάλυβα που είναι εγκατεστημένες στα αντίστοιχα εδάφη τους εξακολουθούν να υπόκεινται σε διαφορετικές νομοθεσίες και κανονιστικές ρυθμίσεις, των οποίων οι όροι είναι ικανοί να παράσχουν πλεονεκτήματα ή μειονεκτήματα στη βιομηχανία άνθρακα ή χάλυβα ενός κράτους μέλους, σχετικά με τις ομοειδείς βιομηχανίες που υπάγονται στην αρμοδιότητα άλλων κρατών μελών, ή με τις άλλες βιομηχανίες του ιδίου κράτους.

Αυτές οι καταστάσεις, αν και φέρουν προσκόμματα στην επίτευξη του γενικού σκοπού της Συνθήκης, αποτελούν την αναγκαία και θεμιτή συνέπεια του μερικού χαρακτήρα της ολοκληρώσεως που θέλησε η Συνθήκη.

Γι' αυτό τον λόγο αν και εναπόκειται στην Ανωτάτη Αρχή να υπενθυμίζει στα κράτη μέλη τους σκοπούς που τα ίδια έθεσαν με την προσχώρησή τους στην Κοινότητα, δεν μπορεί, προφανέστατα, να τους επιβάλει τα μέτρα που είναι πρόσφορα για την πραγμάτωσή τους, εφόσον τα εν λόγω μέσα συνεπάγονται τη χρήση εξουσιών που δεν ανήκουν στην αρμοδιότητα της Κοινότητας, ή εξουσιών που τα κράτη δεν μετεβίβασαν με τη Συνθήκη στην Ανωτάτη Αρχή.

Το γεγονός ότι το άρθρο 67 δεν θέτει στη διάθεση της Ανωτάτης Αρχής, με την παράγραφο 2, τρίτο εδάφιο και με την παράγραφο 3, παρά την περιορισμένη εξουσία να απευθύνει συστάσεις, αποδεικνύει ότι το εν λόγω άρθρο δεν αφορά την εφαρμογή των ρητών καταργήσεων και απαγορεύσεων του άρθρου 4, αλλά αποβλέπει στο να επιτρέψει παρεμβάσεις της κοινοτικής αρμοδιότητας στις εθνικές κυριαρχίες, εκεί που είναι αναγκαίες, ώστε η πρακτική αποτελεσματι-

κότητα της Συνθήκης να μην μειωθεί κατά πολύ και να μην διακυβευθεί σοβαρά ο σκοπός της, λόγω των διατηρηθέντων από τα κράτη μέλη εξουσιών.

Πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη η παράγραφος 11 της συμβάσεως περί των μεταβατικών διατάξεων, η οποία θέτει σε εφαρμογή την απαγόρευση των επιδοτήσεων, ενισχύσεων ή ειδικών επιβαρύνσεων που έχουν θεσπιστεί, πριν από την ανάληψη από την Ανωτάτη Αρχή των καθηκόντων της.

Το κείμενο αυτής της διατάξεως επιτρέπει να διευκρινιστεί η πρόθεση σ' αυτό τον τομέα των συντακτών της Συνθήκης.

Η παράγραφος 11 της συμβάσεως περί των μεταβατικών διατάξεων ορίζει ότι «εκτός συμφωνίας της Ανωτάτης Αρχής περί της διατηρήσεως αυτών των επιδοτήσεων ή ειδικών επιβαρύνσεων και περί των όρων στους οποίους υπόκειται η διατήρηση αυτή, οι ενισχύεις, επιδοτήσεις ή ειδικές επιβαρύνσεις διακόπτονται, όταν και όπως καθορίζει η Ανωτάτη Αρχή, κατόπιν διαβουλεύσεως με το Συμβούλιο, χωρίς η διακοπή αυτή να είναι υποχρεωτική προ της ημερομηνίας ενάρξεως της μεταβατικής περιόδου για τα εν λόγω προϊόντα».

Το άρθρο 67, που δεν απονέμει στην Ανωτάτη Αρχή παρά την εξουσία να απευθύνει συστάσεις σε περίπτωση σοβαρής διαταράξεως της ισορροπίας, οφειλόμενης σε ουσιώδη διεύρυνση των διαφορών κόστους παραγωγής, είναι αισθητά λιγότερο αυστηρό από την παράγραφο 11 της συμβάσεως περί των μεταβατικών διατάξεων.

Αν οι συντάκτες της Συνθήκης είχαν θελήσει το άρθρο 67 να καταστεί ο οριστικός κανονισμός εφαρμογής του άρθρου 4, γ, πρέπει να συναχθεί ότι είχαν την πρόθεση να είναι αυστηρότεροι για τις επιδοτήσεις και ενισχύσεις, τις ήδη υφιστάμενες κατά την έναρξη της ισχύος της Συνθήκης, παρά για τις χορηγούμενες μετά από αυτήν την έναρξη.

Ένα τέτοιο συμπέρασμα είναι αντίθετο τόσο προς την κοινή λογική, όσο και προς την ορθολογική εφαρμογή της Συνθήκης.

Η προηγουμένη ανάλυση καταλήγει στο ότι το άρθρο 4, γ, και το άρθρο 67 αφορούν δύο διακεκριμένους τομείς, καθόσον το πρώτο καταργεί και απαγορεύει ορισμένες παρεμβάσεις των κρατών μελών, στον τομέα που η Συνθήκη υπάγει στην κοινοτική αρμοδιότητα, ενώ το δεύτερο επιχειρεί να αποκρούσει τις προσβολές του ανταγωνισμού που δεν μπορούν να αποφευχθούν, λόγω της άσκησης των διατηρηθέντων από τα κράτη μέλη εξουσιών.

γ) Η πριμοδότηση θέσεως σε σχέση με τις διατάξεις του άρθρου 4, γ

Πρέπει να αναζητηθεί, υπό το φως των προηγουμένων σκέψεων, αν η επιδότηση θέσεως είναι επιδότηση ή καταργηθείσα και απαγορευόμενη από το άρθρο 4, γ, της Συνθήκης ενίσχυση.

Είναι πρόδηλο ότι δεν επιδέχεται συζήτηση ότι η πριμοδότηση θέσεως θέτει εις βάρος των δημοσίων οικονομικών της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας τμήμα του κόστους παραγωγής του γερμανικού χάλυβα και ότι, μ' αυτό τον τρόπο, απαλλάσσει από την καταβολή του τόσο τις παραγωγικές επιχειρήσεις όσο, και τον αγοραστή ή τον καταναλωτή.

Ο χαρακτήρας της πριμοδοτήσεως θέσεως διευκρινίζεται με το έγγραφο του ομοσπονδιακού Υπουργού Οικονομίας, της 4ης Φεβρουαρίου 1956 (III D 2 70230/56, έγγραφο αριθ. 1231/56 f) που περιέχει ιδίως τις ακόλουθες παραγράφους:

«Η Ανωτάτη Αρχή έλαβε από την Unternehmensverband Ruhrbergbau αίτηση, με την οποία ζητείται να αυξηθούν οι τιμές του ορυκτού άνθρακα κατά 3 DM κατά μέσο όρο. Η αίτηση αυτή στηρίζεται στο γεγονός ότι, κατόπιν συζητήσεως μεταξύ της Unternehmensverband Ruhrbergbau και της Industriegewerkschaft Bergbau, οι μισθοί των εργατών ορυχείων πρέπει να αυξηθούν κατά 9% κατά μέσο όρο, από τις 15 Φεβρουαρίου, για να αντιμετωπιστεί η απειλή αποχωρήσεως των εργατών των ορυχείων προς άλλους βιομηχανικούς τομείς. Εξάλλου, η Unternehmensverband Ruhrbergbau γνωστοποίησε ότι μία άλλη αύξηση τιμής περίπου κατά 3 DM/t είναι αναγκαία για να καλύψει από μακρού υφιστάμενο έλλειμμα.

Φοβούμαι ότι μια τέτοια μεταβολή της τιμής του άνθρακα θα έχει λυπηρές συνέπειες για τη διάρθρωση των τιμών στο σύνολό τους, ιδίως εντός της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας, αλλά επίσης και στις άλλες χώρες της Κοινότητας που εξαρτώνται, για την κατανάλωσή τους, από τον χάλυβα του Ruhr. Κατά τις εκτεταμένες συζητήσεις με τους ενδιαφερομένους, αναζήτησα τους τρόπους βελτιώσεως της αποδοτικότητας των ανθρακωρυχείων και, κυρίως, μειώσεως των επιβαρύνσεών τους ώστε να καταστεί δυνατή η διατήρηση αυτής της αυξήσεως τιμών εντός σχετικά στενών ορίων (...)

Αντιμετωπίζονται τα ακόλουθα μέτρα:

1) τροποποίηση των οδηγιών αξιολογήσεως·

2) μείωση του φόρου κύκλου εργασιών·

3) ασφάλιση συντάξεων της μεταλλευτικής αλληλασφαλίσεως.

Επιπλέον, πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη ότι η βιομηχανία άνθρακα, όπου οι μισθοί και τα ημερομίσθια αντιπροσωπεύουν πλέον του 50% του κύκλου εργασιών, περιλαμβάνεται μεταξύ των βιομηχανικών κλάδων όπου η αναλογία των μισθολογικών δαπανών υπερέχει, έτσι ώστε οι κοινωνικές δαπάνες συμβάλλουν ιδιαίτερα στην αύξηση του κόστους.

Για τον λόγο αυτό αντιμετωπίζεται η καταβολή μέρους των εργατικών εισφορών, σε καμιά όμως περίπτωση πλέον των 6,5%, απευθείας από το κράτος στα ταμεία των αλληλασφαλιστικών οργανισμών. Το να αναληφθεί το βάρος των 6,5% αντιστοιχεί με μείωση κατά 1,77 DM/t των επιβαρύνσεων που αφορούν την εμπορική εξόρυξη του ορυκτού άνθρακα. Το σχεδιαζόμενο μέτρο δεν εφαρμόζεται αποκλειστικά στη βιομηχανία ορυκτού άνθρακα, αλλά και σε άλλους κλάδους της μεταλλευτικής βιομηχανίας, και ιδίως σ' αυτούς που δεν υπάγονται στη δικαιοδοσία της Ανωτάτης Αρχής.

Πρόκειται, όσον αφορά το αντιμετωπιζόμενο μέτρο, περί τροποποιήσεως της χρηματοδοτήσεως της κοινωνικής ασφαλίσεως, σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 5, του άρθρου 68, της Συνθήκης, η οποία ωστόσο δεν συνεπάγεται στρέβλωση κατά την έννοια των παραγράφων 2 και 3, του άρθρου 67, της Συνθήκης, δεδομένου ότι η εν λόγω ελάφρυνση δεν εξυπηρετεί παρά τη μερική αντιστάθμιση του αποτελέσματος της αυξήσεως των τιμών του άνθρακα (...)

4) Χορήγηση απαλλαγμένης φόρου πριμοδοτήσεως θέσεως επί των μισθών.

Αντιμετωπίζεται να χορηγηθεί σε όλους τους εργαζόμενους σε ορυχεία που απασχολούνται στο υπέδαφος, για κάθε παρεχόμενη πλήρη θέση, πριμοδότηση θέσεως απαλλαγμένη φόρου επί των μισθών, που θα καταβάλλεται από τις επιχειρήσεις, με αφαίρεση από το προϊόν του φόρου επί των μισθών. Η πριμοδότηση θέσεως αντιπροσωπεύει για τον ημερομίσθιο εργάτη 1,25 DM και για τον επιστάτη και εργαζόμενο κατ' αποκοπήν 2,50 DM.

Είναι αληθές ότι το εν λόγω μέτρο δεν συνεπάγεται άμεση οικονομική ελάφρυνση για τις επιχειρήσεις, φαίνεται όμως ικανή να προσδώσει ιδιαίτερη έλξη στην εργασία του υπεδάφους και να αντισταθμίσει μ' αυτό τον τρόπο τις απειλές αποχωρήσεως, καθώς και να ενθαρρύνει την εξαιρετικά επείγουσα πρόσληψη

νέων εργατών στα ορυχεία. Είναι, επομένως, σύμφωνη με τις προσπάθειες της Κοινότητος, περί των οποίων τα άρθρα 2 και 3, α και ζ, της Συνθήκης (...)»

Η τελευταία παράγραφος επισημαίνει ότι η πριμοδότηση θέσεως «δεν συνεπάγεται άμεση οικονομική ελάφρυνση για τις επιχειρήσεις», πράγμα που αντιφάσκει προς την πρώτη παράγραφο του ίδιου εγγράφου, το οποίο διευκρινίζει ότι δύο αυξήσεις είναι αναγκαίες: «αύξηση των μισθών των εργατών ορυχείου κατά 9% κατά μέσο όρο από τις 15 Φεβρουαρίου, για να αντιμετωπιστεί απειλή αποχωρήσεως των εργατών ορυχείων προς άλλους βιομηχανικούς τομείς, και αύξηση τιμών περίπου 3 DM/t, για να καλυφθεί από μακρού υφιστάμενο έλλειμμα».

Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση φοβείται «ότι μια τέτοια αύξηση της τιμής του άνθρακα θα έχει λυπηρές συνέπειες για τη διάρθρωση των τιμών στο σύνολό τους, ιδίως εντός της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας, καθώς και σε άλλες χώρες της Κοινότητας που εξαρτώνται, για την κατανάλωσή τους, από τον άνθρακα της Ruhr».

Το προαναφερθέν έγγραφο της 4ης Φεβρουαρίου 1956 προβάλλει σαφώς ότι η θέσπιση της πριμοδοτήσεως θέσεως επιτρέπει να αποφευχθεί η αύξηση τιμής του άνθρακα η οποία, χωρίς αυτήν, θα ήταν αναπόφευκτη.

Το ίδιο έγγραφο δείχνει ότι, χωρίς να συνεπάγεται «οικονομική ελάφρυνση για τις επιχειρήσεις», η πριμοδότηση των εργατών ορυχείου τις απαλλάσσει από πρόσθετες επιβαρύνσεις τις οποίες, χωρίς αυτήν, οι επιχειρήσεις θα έπρεπε να δεχθούν και ότι έτσι η πριμοδότηση εργατών ορυχείου, χωρίς να ελαφρύνει τις υφιστάμενες επιβαρύνσεις τους, ελαφρύνει τις επιβαρύνσεις που αναπόφευκτα θα τις βάρυναν.

Το έγγραφο του γερμανού Υπουργού Οικονομίας προς την Ανωτάτη Αρχή, της 12ης Μαρτίου 1956 (III D 2 70672/56, έγγραφο αριθ. 2426/56 f) διευκρινίζει εξάλλου ότι:

«(...) αυτές οι πριμοδοτήσεις (μεταξύ των οποίων η πριμοδότηση εργατών ορυχείου) έχουν επίσης ως σκοπό να εμποδίσουν τους εργάτες υπεδάφους να εγκαταλείψουν το ορυχείο για άλλα επαγγέλματα, πράγμα που εμβάλλει σε ανησυχίες, να προλάβουν σημαντικές διακυμάνσεις του εργατικού δυναμικού των εργατών ορυχείων, καθώς και να καταστήσουν πάλι ελκυστικό για τους νέους το επάγγελμα του εργάτου ορυχείων.»

Το έγγραφο του γερμανού Υπουργού Οικονομίας προς την Ανωτάτη Αρχή της 23ης Μαρτίου 1956 (III D 2 70765/56, έγγραφο αριθ. 2781/56 f) διευκρινίζει:

«(...) σας διαβιβάζω συνημμένως άλλα έγγραφα σχετικά με τα μέτρα που ήδη εξέθεσα στο έγγραφό μου της 1ης Μαρτίου 1956 και που αποσκοπούν στην κατάργηση ορισμένων ειδικών επιβαρύνσεων των ανθρακωρυχείων.»

Το έγγραφο του Υπουργού Οικονομίας του Ομόσπονδου κράτους της Ρηνανίας της Βόρειας Βεστφαλίας προς τις ενώσεις επιχειρήσεων άνθρακα, της 6ης Μαρτίου 1956 (συσχέτιση: S 2034-2812/VB-2/H 2030-2507 II B 2) διευκρινίζει ότι:

«για να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά ο απειλητικός κίνδυνος της αποχωρήσεως εργατών υπεδάφους των ορυχείων, προετοιμάζεται νόμος που χορηγεί πριμοδοτήσεις στους εργάτες ορυχείων. (...)»

Το έγγραφο του Ομοσπονδιακού Υπουργού Οικονομίας προς την Ανωτάτη Αρχή, της 22ας Οκτωβρίου 1956 (συσχέτιση: III D 2 -71933/56) διευκρινίζει:

«(...) αναφέρθηκε σ' αυτή την επιστολή ότι η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση είχε τάξει ως σκοπό την βελτίωση της αποδοτικότητας των ανθρακωρυχείων, μειώνοντας τις ειδικές επιβαρύνσεις που αυτός ο κλάδος της Οικονομίας υφίστατο συγκριτικά με άλλους κλάδους (...)»

Το έγγραφο, ωστόσο, που μόλις αναφέρθηκε, περιέχει παράγραφο η οποία προσθέτει ότι:

«(...) εντελώς προληπτικά, θέλω να τονίσω ότι, ακόμα και αν η καταβολή της πριμοδοτήσεως εργατών ορυχείων διευρύνει ουσιωδώς τις διαφορές κόστους παραγωγής, αυτό συμβαίνει κατά νόμιμο τρόπο, δηλαδή κατόπιν διακυμάνσεως της παραγωγικότητας. Όπως γνωρίζει η Ανωτάτη Αρχή, η παραγωγή της γερμανικής βιομηχανίας άνθρακα μπορεί να αυξηθεί σημαντικά χωρίς νέες επενδύσεις, αν επιτευχθεί η αύξηση του αριθμού των εργατών υπεδάφους, δεδομένου ότι, λόγω του ανεπαρκούς αριθμού εργατών ορυχείων, οι υφιστάμενες ικανότητες παραγωγής δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν πλήρως. Από αυτό έπεται ότι η αύξηση των εργατών υπεδάφους — που αναφέρεται πιο πάνω στην παράγραφο II — αναντίρρητα προκάλεσε αύξηση της παραγωγικότητας (...)»

Αυτή η απλή αναφορά επιβεβαιώνει ότι, η παραγωγή και η παραγωγικότητα της γερμανικής βιομηχανίας άνθρακα αυξάνουν με την αύξηση των εργατών υπεδάφους που προκύπτει από την αύξηση των αποδοχών των εργατών ορυχείων η οποία προέρχεται από την πριμοδότηση θέσεως.

Αυτή η αύξηση αποδοχών αποτελεί αναμφισβήτητα τμήμα του κόστους παραγωγής.

Παρόλον ότι αφαιρείται από το κόστος παραγωγής, όπως συμβαίνει στην πραγματικότητα με τη χρηματοδότηση της πριμοδοτήσεως θέσεως με δημόσιους πόρους, η βιομηχανία άνθρακα διατηρεί το κέρδος, χωρίς να υφίσταται το κόστος μέτρου που αυξάνει τόσο την παραγωγή της, όσο και την παραγωγικότητά της.

Ως εκ τούτου, το κόστος παραγωγής της δεν είναι αυτό του άνθρακα που πράγματι εξορύχθηκε.

Αυτή η τεχνητή μείωση του λογιστικού κόστους παραγωγής περιάγει τη βιομηχανία άνθρακα που επωφελείται αυτής σε προνομιακή ανταγωνιστική θέση, σε σχέση με τη θέση στην οποία βρίσκονται οι βιομηχανίες άνθρακα που πρέπει οι ίδιες να καλύψουν το σύνολο του κόστους παραγωγής τους.

Η Κυβέρνηση της Γερμανικής Δημοκρατίας υπενθύμισε τους όρους της εισηγητικής εκθέσεως του νομοσχεδίου περί πριμοδοτήσεως εργατών ορυχείου (έγγραφο 2351 του Bundestag, με ημερομηνία της 3ης Μαΐου 1956) στο έγγραφό της της 22ας Οκτωβρίου 1956 που προαναφέρθηκε (III D 2-71933/56) και ιδίως επανέλαβε ότι:

«(...) πρόσφατα, παρατηρήθηκε ωστόσο ολοένα και περισσότερο ότι αυτό το επαγγελματικό πνεύμα δεν διατηρείται πλέον ενώπιον της έλξεως που άλλα επαγγέλματα, τα οποία χαρακτηρίζονται από ευκολότερη εργασία και υψηλότερους μισθούς, μπορούν να προσφέρουν.»

Η έτσι εκδηλωθείσα σκέψη διευκρινίστηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, κατά την οποία ο εκπρόσωπος της Κυβερνήσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας δήλωσε ότι η επιδότηση θέσεως αποτελεί είδος τιμητικής διακρίσεως, για ένα εξαιρετικά τραχύ επάγγελμα, που δεν είχε ίσως λάβει τη μορφή μεταλλείου, διότι αυτή η τιμή πρέπει πάντοτε να είναι και να παραμείνει χειροπια-

στή και συγκεκριμένη ώστε η έλξη της να μην χάνει την αξία της και ότι ο νόμος περί πριμοδοτήσεως εργατών ορυχείου δεν αποσκοπούσε στο να χορηγήσει επιδότηση στα ανθρακωρυχεία, αλλά να δημιουργήσει προνόμιο υπέρ των εργατών ορυχείων και όλως ιδιαίτερα υπέρ του εργάτου υπεδάφους.

Σύμφωνα με την τελευταία αυτή εξήγηση, η πριμοδότηση θέσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί, σε τελευταία ανάλυση, παρά ως συμπλήρωμα μισθού.

Ενώ η Συνθήκη ουδόλως αφορά αυτό το συμπλήρωμα μισθού, εφόσον καταβάλλεται από τη βιομηχανία άνθρακα, δεν μπορεί παρά να εμφανίζεται ως επιδότηση από τη στιγμή που ισοδυναμεί με αύξηση μισθού, καταβαλλόμενη με δημόσιους πόρους από την Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας.

Απομένει, ωστόσο, να εξεταστεί αν η επιδότηση ή ενίσχυση, που φαίνεται να αποτελεί η πριμοδότηση θέσεως, ανταποκρίνεται σε ορισμένες από τις απαιτήσεις του άρθρου 2 της Συνθήκης: Διαφύλαξη της συνεχούς απασχόλησης και αποφυγή προκλήσεων θεμελιωδών και παρατεινομένων διαταραχών της οικονομίας των κρατών μελών.

Η ίδια η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση διευκρίνισε, στο προαναφερθέν χωρίο του εγγράφου της της 12ης Μαρτίου 1956 (III D 2 70672/56, έγγραφο αριθ. 2426/56 f), ότι η πριμοδότηση θέσεως έχει επίσης «ως σκοπό να εμποδίσει τους εργάτες υπεδάφους να εγκαταλείψουν το ορυχείο για άλλα επαγγέλματα».

Αυτή η δήλωση αποδεικνύει, σε υπεραρκετό βαθμό, ότι η πριμοδότηση εργατών ορυχείου δεν μπορεί να θεωρείται ότι αποβλέπει στο να διαφυλάξει τη συνεχή απασχόληση και να αποφύγει την ανεργία εφόσον, αντιθέτως, θεσπίστηκε σε μια περίοδο όπου η εγκατάλειψη του επαγγέλματος του εργάτου ορυχείων αποτελούσε «πηγή ανησυχιών» για την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση.

Τέλος, δεν ακολουθήθηκε η ειδική διαδικασία του άρθρου 37 που αφορά το ενδεχόμενο θεμελιωδών και παρατεινομένων διαταραχών.

Η παρεμβαίνουσα υποστήριξε ότι η πριμοδότηση θέσεως υπάγεται στο άρθρο 67 της Συνθήκης και ότι αποτελεί «ενίσχυση» κατά την έννοια της παραγράφου 2, δεύτερο εδάφιο του εν λόγω άρθρου. Αυτή η άποψη, εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να γίνει δεκτή μόνο λόγω του ότι το άρθρο 67 εξαρτά τη χορήγηση της ενισχύσεως που αναφέρεται στην παράγραφο 2, δεύτερο εδάφιο, από προηγουμένη άδεια της Ανωτάτης Αρχής — σημειωτέον ότι υφίσταται υποχρέωση διαβουλεύσεως της Ανωτάτης Αρχής με τη Συμβουλευτική Επιτροπή και το

Συμβούλιο — και ορίζει ότι το ποσό της ενισχύσεως, καθώς και οι όροι και η διάρκεια αυτής ορίζονται κατόπιν συμφωνίας με την Ανωτάτη Αρχή.

Στην προκειμένη περίπτωση, δεν υπήρξε θέμα ούτε διαβουλεύσεως με τη Συμβουλευτική Επιτροπή και το Συμβούλιο των υπουργών ούτε αδείας της Ανωτάτης Αρχής ούτε της προβλεπόμενης από το άρθρο 67, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, σύμφωνης γνώμης.

Αντιθέτως, είναι δεδομένο ότι η Ανωτάτη Αρχή απέσχε οποιασδήποτε ενεργείας.

Για όλους αυτούς τους λόγους, η πριμοδότηση εργατών ορυχείου, χρηματοδοτούμενη με δημόσιους πόρους, θεωρούμενη καθ' εαυτή, συνιστά επιδότηση ή ενίσχυση χορηγούμενη από την Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας προς τη γερμανική βιομηχανία άνθρακα, χωρίς ισχυροί λόγοι, βασιζόμενη στη Συνθήκη, να της αφαιρούν αυτόν τον χαρακτήρα.

Κατά συνέπεια, εξεταζόμενη καθ' εαυτήν, πρέπει να θεωρηθεί ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά του χάλυβα και του άνθρακα και για τον λόγο αυτό απαγορευόμενη από τη Συνθήκη.

2. *Η αντιστάθμιση, που προκύπτει από την κατάργηση, από την 1η Απριλίου 1958, της αναλήψεως υπό της Ομοσπονδιακής Κυβερνήσεως του βάρους τμήματος των εργοδοτικών εισφορών στην ασφάλιση συντάξεως των εργατών ορυχείου, αφαιρεί άραγε από την πριμοδότηση θέσεως τον χαρακτήρα απαγορευόμενης από το άρθρο 4, γ, της Συνθήκης επιδοτήσεως ενισχύσεως;*

Από την 1η Απριλίου 1958, η Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας ακύρωσε την απόφαση του Φεβρουαρίου 1956, με την οποία αναλάμβανε το βάρος τμήματος των εργοδοτικών εισφορών στην ασφάλιση συντάξεως των εργατών ορυχείου, αντιπροσωπεύουσα 6,5% του ποσού των μισθών.

Η καθής αναφέρει, στο υπόμνημα αντικρούσεώς της ότι όταν μία παροχή, θεωρούμενη καθ' εαυτήν, παρουσιάζει τον χαρακτήρα απαγορευομένης επιδοτήσεως, λόγω του ότι «μειώνει το κόστος παραγωγής και επηρεάζει τους φυσικούς όρους ανταγωνισμού», αρκεί να καταργηθούν τα αποτελέσματά της «για να μην υφίσταται πλέον παραβίαση της Συνθήκης».

Πράγματι, σ' αυτή την περίπτωση «από ουσιαστική άποψη δεν πρόκειται πλέον περί επιδοτήσεως, την οποία απαγορεύει η Συνθήκη για να διασφαλίσει έντιμο ανταγωνισμό».

Η Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας, εμμένοντας στην άποψη ότι «η χορήγηση της πριμοδοτήσεως εργατών ορυχείου δεν αντιβαίνει στο άρθρο 4, γ, της Συνθήκης», αναφέρει ότι μια τέτοια αντίθεση δεν μπορεί πλέον να υφίσταται, διότι, «από την 1η Απριλίου 1958, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία έπαυσε ιδίως να καταβάλλει 6,5% των μισθών, ως καταβολή τμήματος της εργοδοτικής εισφοράς στην ασφάλιση συντάξεως των εργατών ορυχείου, καταβολή στην οποία προέβη από τις 15 Φεβρουαρίου 1956 για να απαλλάξει τις μεταλλευτικές επιχειρήσεις».

Η καθής και η παρεμβαίνουσα αναφέρουν ότι η συμπληρωματική αυτή καταβολή που επιβλήθηκε έτσι στις μεταλλευτικές επιχειρήσεις είναι ίση ή ανώτερη του ποσού της πριμοδοτήσεως εργατών ορυχείου.

Πρέπει να αναζητηθεί, λόγω αυτών των δύο απόψεων, αν το γεγονός ότι η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση έπαυσε να καταβάλλει συμμετοχή 6,5% του ποσού των ημερομισθίων στην ασφάλιση συντάξεως των εργατών ορυχείου μπορεί να συνεπάγεται την απώλεια του χαρακτήρα της πριμοδοτήσεως θέσεως, ως απαγορευομένης από το άρθρο 4, γ, της Συνθήκης επιδοτήσεως ή ενισχύσεως.

Η επανακαταβολή από τον παραγωγό άνθρακα στην Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση του ακριβούς ποσού, του καταβαλλόμενου στους εργάτες ορυχείων υπό τη μορφή πριμοδοτήσεως θέσεως και των φόρων που θα επιβάλλονταν σ' αυτό το ποσό, υπό σύστημα κοινού δικαίου, είχε ως αποτέλεσμα να ακυρώσει, ως προς τους παραγωγούς άνθρακα, κάθε οικονομικό αποτέλεσμα της πριμοδοτήσεως θέσεως, χωρίς ωστόσο να αφαιρέσει από αυτό τα ψυχολογικά πλεονεκτήματα, τα οποία η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση βεβαιώνει ότι επιδίωξε με τη θέσπιση της εν λόγω πριμοδοτήσεως.

Μπορεί να τεθεί το ερώτημα αν μια τέτοια επανάληψη της καταβολής αφαίρεσε από την πριμοδότηση θέσεως τον χαρακτήρα απαγορευόμενης από το άρθρο 4, γ, της Συνθήκης επιδοτήσεως.

Δεν είναι, ωστόσο, αναγκαίο, στην προκειμένη περίπτωση, να αναζητηθεί απάντηση σ' αυτό το ερώτημα διότι η διαδικασία αντισταθμίσεως, την οποία δέχεται η καθής και επικαλείται η παρεμβαίνουσα, δεν εμφανίζει με κανένα τρόπο τον χαρακτήρα επαναλήψεως της καταβολής, ίσης ανά πάσα στιγμή προς το ποσό της προς αντιστάθμιση δαπάνης.

Δεν νοείται για ποιο λόγο, αν η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση είχε επιθυμήσει την ακριβή ακύρωση των οικονομικών αποτελεσμάτων της πριμοδοτήσεως θέσεως, δεν επέβαλε στις μεταλλευτικές επιχειρήσεις παρόμοια επανάληψη της καταβολής.

Η εφαρμοσθείσα διαδικασία δεν δημιουργεί, μεταξύ της επιδοτήσεως και της αυξήσεως επιβαρύνσεων που αποβλέπει να την αντισταθμίσει, παρά αβέβαιη και παραπλήσια σχέση, λόγω της περιπλοκότητας των συμμετοχών της Ομοσπονδιακής Κυβερνήσεως κατά την εξεταζόμενη περίοδο στα έξοδα και τις επιβαρύνσεις της ασφαλίσεως συντάξεως των εργατών ορυχείων.

Η κατάργηση και η απαγόρευση που θεσπίζει το άρθρο 4, γ, έχουν γενικό και απόλυτο χαρακτήρα και δεν μπορούν, σε καμιά περίπτωση, να ακυρωθούν με την εφαρμογή αβέβαιης και παραπλήσιας αντισταθμιστικής διαδικασίας.

Γι' αυτούς τους λόγους, η κατάργηση, από την 1η Απριλίου 1958, της αναλήψεως υπό της Ομοσπονδιακής Κυβερνήσεως του βάρους συμμετοχής στην ασφάλιση συντάξεως των εργατών ορυχείων, ανερχόμενη σε 6,5% του ποσού των μισθών, δεν εξαφανίζει, από την επιδότηση θέσεως, τον απαγορευόμενο από το άρθρο 4, γ, της Συνθήκης χαρακτήρα της ως επιδοτήσεως ή ενισχύσεως.

II — *Κατάχρηση εξουσίας*

Η προσφεύγουσα προβάλλει, προς στήριξη της προσφυγής της ακυρώσεως της αρνήσεως που της αντετάχθη, την κατάχρηση εξουσίας.

Δεν υφίσταται λόγος να αποφανθεί το Δικαστήριο επ' αυτού του ισχυρισμού, δεδομένου ότι η διαπίστωση, ότι η πριμοδότηση θέσεως αποτελεί απαγορευόμε-

νη από το άρθρο 4, γ, της Συνθήκης επιδότηση, αρκεί για να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Για όλους τους προεκτεθέντες λόγους, πρέπει να ακυρωθεί η περιέχουσα άρνηση απόφαση, η περιεχόμενη στο έγγραφο της Ανωτάτης Αρχής, της 30ής Απριλίου 1959, προς την προσφεύγουσα.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα ,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις προφορικές παρατηρήσεις των διαδίκων, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τα άρθρα 2, 3, 4, 5, 14, 26, 33, 34, 35, 54, 55, 58, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 80 και 88 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, την παράγραφο 11 της συμβάσεως περί των μεταβατικών διατάξεων, το Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, και τον Κανονισμό Διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και ιδίως το άρθρο 69, παράγραφος 2,

απορρίπτοντας κάθε αντίθετο ή ευρύτερο αίτημα, αποφαίνεται:

1) Το πρώτο και τέταρτο αίτημα της ενώσεως επιχειρήσεων «De gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg», με τα οποία ζητείται να ακυρωθεί η προσβαλλομένη απόφαση και να καταδικαστεί η Ανωτάτη Αρχή στα δικαστικά έξοδα, είναι τύποις δεκτά· το δεύτερο και τρίτο αίτημα με τα οποία ζητείται να αναγνωριστεί, ότι η Ανωτάτη Αρχή οφείλει να διαπιστώσει με απόφαση ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, χρηματοδοτώντας με δημόσιους πόρους πριμοδότηση απηλλαγμένη φόρου, χορηγούμενη στους εργάτες υπεδάφους των ορυχείων, δεν τήρησε τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη και να ακυρώσει αυτό το μέτρο, καθώς και να λάβει οποιαδήποτε άλλη απόφαση που το Δικαστήριο θα έκρινε αναγκαία, είναι απαράδεκτα.

2) Ακυρώνει την περιέχουσα άρνηση απόφαση, την περιεχόμενη σε έγγραφο της 30ής Απριλίου 1959 της Ανωτάτης Αρχής προς την προσφεύγουσα.

3) Αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον της Ανωτάτης Αρχής.

Κρίθηκε από το Δικαστήριο στο Λουξεμβούργο στις 23 Φεβρουαρίου 1961.

Donner Hammes Catalano Riese

Delvaux Rueff Ross

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Φεβρουαρίου 1961.

Ο Γραμματέας
A. van Houtte

Ο Πρόεδρος
A. M. Donner